
Dagmar Galas
LEGENDA
PROKLETÍ

Dagmar Galas

LEGENDA PROKLETÍ

Text © Dagmar Galas, 2015
Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015
ISBN ePub formátu: 978-80-87749-62-3 (ePub)
ISBN mobi formátu: 978-80-87749-63-0 (mobi)
ISBN PDF formátu: 978-80-87749-64-6 (PDF)
1. vydání jako e-kniha © Lukáš Vik, 2015
http://www.lukasvik.cz

Odešel jsi tiše a mlád,
opustil jsi všechny kteréž jsi měl rád.

Smrt odvedla si Tě uprostřed noci,
rozloučit se s Tebou nebylo v naší moci.
My zůstali jsme sami,
věř však, Ty shledáš se s námi.

Příteli můj, chvíli ještě postůj,
zastav se na cestě své poslední
a za námi se ohlédni.

Je těžké Ti sbohem dát,
Ty můžeš už klidně spát,
my budeme však trpět a na Tě vzpomínat.

Pavlovi

Legenda prokletí

Začíná sychravý podzim roku 1807 a v městském útulku v podhorském městečku Starohrad, kde žije několik chlapců ve věku mezi šestým a čtrnáctým rokem, kteří nemají rodiče ani žádné jiné příbuzné, se v rohu spoře osvětlené místnosti dvěma lojovými lampami, krčí na polstrované lavici drobný blonďáček.

Tato místnost je používána jako místnost společenská, jídelna i jako učebna. Je podlouhlá, má vysoké klenuté stropy, úzká okna s tabulkami skla zatavenými v olově. Uprostřed stojí dlouhý dubový stůl, kolem něhož je spousta židlí, taktéž dubových. Podél stěn je nastavěno pár malých stolků a u každého z nich po jedné menší polstrované lavici, které už toho dost pamatují. Na zdi proti oknům je zavěšen gobelín obrovských rozměrů s motivem nějakého středověkého města. Celou kratší stěnu zabírá police se spoustou knih. Některé jsou už tak ohmatané a potrhané, že musely určitě přežít několik generací.

Chlapec hltavě listuje v jedné z nich. Nemůže se rozhodnout zda si má prvně prohlédnout jen obrázky, anebo ji má začít číst. Jmenuje se „Kniha kouzel a jiného čarodějnického umu.“ Už jednou

se mu před delší dobou dostala do rukou, našel ji zastrčenou v regále za ostatními knihami. Strašně ho zajímala, ale ti dva lotři mu ji sebrali a někam schovali. Má zažloutlé stránky a vybledlá písmenka. Chlapci to však nevadí, je vzrušením celý bez sebe, že ji opět našel. Je jí tak fascinován až se mu chvějí ruce. Snaží se ji co nejvíce natočit k lampě aby na ni dobře viděl. Také by chtěl umět čarovat. Chtěl by být čarodějem, ale ne takovým o jakých se píše ve všech knihách které dosud přečetl. Jsou zlí a škodí hodným lidem. On by to udělal naopak - dělal by schválnosti těm co zlobí a ubližují druhým.

Onehdy se mu přihodilo něco dost zvláštního. Stalo se to v noci kdy musel za trest přespat na samotce - malinké zatuchlé komůrce, která byla k tomuto účelu zřízena ve sklepení, které se rozprostírá pod celým sirotčincem. Tady totiž zkrotl nejeden výtržník a byl moc a moc rád, že se mohl vrátit mezi ostatní. Budova sirotčince je více než dvěstě padesát let starý panský dům, který má spoustu temných míst a zákoutí. Do sklepa se schází přímo ze společenské místnosti asi po třiceti schodech končících v hlavní chodbě, jež se větví do několika dalších odboček. Na konci jedné takové větve je právě ona proslulá samotka. Kdysi tady někdo přehradil kus chodby kamennou zdí, do

které vsadil dřevěné dveře. Jakmile člověk sestupuje dolů, chabé paprsky světla pronikající otevřenými dveřmi z jídelny postupně slábnou a ubývají. Na nejspodnějším schodě už je tma tmoucí a téměř nepřirozené ticho. Po pravé straně chodby jsou do zdi připevněny v několikametrových rozestupech objímky, do kterých se zasazují louče, jež se v případě potřeby rozsvěcují.

Bylo již dlouho po půlnoci, chlapec nemohl pořád usnout, převaloval se z boku na bok, naslouchal tichu a přemýšlel o tom proč právě zase on. Jsou tady přece daleko větší raubíři, kteří provádějí mnohem horší psí kusy a samotka je většinou jako zázrakem mine, ale jakmile se on nachomýtne k nějaké lumpárně, aniž by se jí přímo zúčastnil - je prostě vždycky ve špatnou chvíli na špatném místě - okamžitě ho stihne trest - jde spát do sklepa. Ne že by mu ta samota až tak vadila - zvykl si na ni. Někdy je to lepší než být s ostatními kluky. Tady mu aspoň nikdo nemůže dělat žádné schválnosti, ale když si představí ty klikaté a tmavé chodby, které jsou za těmi tenkými dveřmi, tak mu naskakuje husí kůže. Beztak že ta louč u schodů už dávno dohořela.

Chlapec si povzdechl: „Zítra hned ráno zase bude algebra a slečna Suchar nás bude nutit cosi

počítat. Beztak že se bude rozčilovat a bude na mě křičet. Na ostatní samozřejmě ne. Jenom na mě - jako obvykle."

V hodině se snažil dávat pozor, zapisoval si všechno co říkala Sucharka křídou na břidlicovou tabulku. Pak se kolem něho však ochomýtl jeden z těch dvou a čísla mu smáznul. Slečna Suchar si toho okamžitě všimla - ne toho, že mu to ten chytrák setřel, ale toho, že mu na tabulce zůstalo jen pár rozmazaných číslic. Okamžitě spustila křik co to zase provádí, ať si nemyslí, že mu to bude znovu diktovat, a aby se to náhodou víckrát neopakovalo, tak po večeři má neodkladný nástup na samotku.

Zapálil lampu stojící na rozviklané židli, sedl si na postel a opřel se zády o zeď. Chvíli upřeně koukal na početnici, kterou měl položenou vedle lampy. Měl by se na to zkusit podívat. Stejně tomu ale moc nerozumí, tak možná udělá líp když si nebude zbytečně namáhat mozek a ještě k tomu v tak pozdní hodinu. Nebo vlastně spíš v tak brzkou hodinu.

Učebnice se zničehonic sama od sebe zvedla, chvíli stála ve vzduchu, a pak se pomaloučku vznášela směrem k němu. Chlapec vytřeštil oči, vyděšeně vztáhl ruce proti početnici a vykřikl: „Néé." Kniha se na okamžik zastavila a pak žuchla

na hliněnou podlahu. Srdce mu tlouklo jako zvon, měl pocit, že ho má až v krku. Neodvážil se ani pohnout. Všude bylo nesnesitelné ticho. Takové ticho, že slyšel v uších hukot vlastní krve. Měl sto chutí vyběhnout s křikem na chodbu a utíkat do společné ložnice. Nic z toho však neudělal.Tiše seděl na tvrdé posteli, spíše to bylo jen široké prkno pokryté ušmudlanou dekou, tupě a s otevřenými ústy zíral na dveře, které se nedaly zamknout, a za kterými otevíraly své nenasytné chřtány obludné chodby.

Chlapec se začal postupně uklidňovat, a také ho začal přemáhat spánek. Opatrně si lehl, položil hlavu na polštář, za který mu sloužil pytel nacpaný slámou. Snažil se příliš nevrtět, aby nepůsobil hluk, aby dobře slyšel všechny okolní zvuky. Spíše okolní až nadpozemské ticho. Nakonec ho přemohla únava, nechal klesnout těžká víčka a usnul spánkem spravedlivých.

Ráno v první hodině – samozřejmě té algebry, zjistila slečna Suchar, že chybí Jonathan.Vyslala tedy své dva oblíbence aby se šli po něm podívat a přivedli ho. „Můžete ho třeba i přinést, ale ať je okamžitě tady! Už zase dělá nějaké vylomeniny, spratek jeden," pištěla, „ten z té samotky snad nikdy nevyleze."

Oba kluci seběhli po schodech do sklepa a volali: „Jonathanéééé, hůíííííí.“ Běhali klikatou chodbou sem a tam, mávali zapálenými pochodněmi, schovávali se do výklenků, dávali si ruce před ústa a stále volali: „Hůíííí, Jonathanéééé.“

Jonathan cosi zaslechl a s trhnutím se probudil. Uslyšel táhlý hlas volající jeho jméno. Naprázdno polkl a přetáhl si deku přes hlavu.

Něčí ruka z něho začala deku pomaloučku stahovat. Jonathan držel křečovitě zavřená víčka, a když ucítil na těle závan chladu, otevřel oči a spatřil jak se nad ním sklánějí dva nejpověstnější rváči z útulku – Roland a Gregor a dusí se při tom potlačovaným smíchem.

Tihle dva se sem dostali když jim bylo nějakých sedm nebo osm roků, jsou si dost podobní, takže to vypadá že jsou bratři, možná dokonce i dvojčata. Jednoho dne se objevili v ulicích Starohradu - hladoví a špinaví. A protože se potřebovali toho hladu zbavit, sem tam si něco ukradli. U pekaře kus chleba nebo rohlík, u řezníka kus buřtu nebo staré trhovkyni medové perníky. Když to bylo poprvé, každý zanadával, pohrozil jim a nechal to plavat. Ovšem když se to začalo pravidelně opakovat, snažili se je hokynáři polapit, ale nějak se jim to nedařilo. Hoši byli tuze šikovní a rychlí. Stačila

chvilinka nepozornosti a kus něčeho byl zase pryč. Obchodníci si tedy šli stěžovat na vrchnostenský úřad, že ve městě řádí dva zvlčilí kluci a je potřeba s nimi něco udělat. Pánové dali hlavy dohromady a vymysleli plán.

Na druhý den ráno vyrazilo všech třicetdva sekretářů, radů, písařů a kancelářských sluhů do ulic. Měli za úkol vypadat co nejobyčejněji, což v překladu znamenalo mít na sobě nějaký starý oděv a nenápadně se pohybovat městem. Občas se s někým zastavit, prohodit pár slov, vstoupit do nějakého krámu a předstírat nákup. Počítali totiž s tím, že hlad chodí každý den a tudíž se také každý den musí jíst. Svůj úkol začali radní plnit hned brzo zrána. Kroužili městem jako ostříži, několikrát se vzájemně potkali, dokonce si už začínali připadat dost podezřele a stále nic. Až kolem poledne si jeden písař všimnul jakéhosi otrhaného individua na konci Dvorní ulice.

Písař se poškrábal na hlavě a pomyslel si: říkali snad přece že jsou dva. Nebo že bych se přeslechl? „Nu což, uvidíme," řekl nahlas a vyrazil proti klukovi. Ten na nejbližším rohu zahnul do další ulice. Písař přidal do kroku, aby ho neztratil. Před křižovatkou ulic už téměř běžel a v duchu si stále opakoval: jenom nenápadně. Právě se chystal

zahnout za roh, když proti němu vyšel jeho kolega. Písař to už nestačil ubrzdit a plnou vahou vrazil do sekretáře. Ten něco takového samozřejmě nečekal. Jejich těla se od sebe odrazila, sekretář ztratil rovnováhu a několikrát zavrávoral než se konečně ocitl na zemi. „Pardon, pardon," omlouval se písař, „jenom nenápadně!" Podal svému kolegovi ruku a pomohl mu vstát. „A pane kolego, neviděl jste tudy náhodou procházet nějaké otrhané a podezřele vypadající dítě?"

„Bohužel ne," odpověděl sekretář, „neprošla tudy ani myš."

„Ale já ho viděl - zahnul do této ulice, musíme se pustit po jeho stopě."

Mezi tím došel Roland v poklidu až na Trhové náměstí. Dneska tady byly dvě mladší ženské, jeden sedlák a několik starých trhovkyň. Tyhle báby byly ze všeho nejlepší. Většinou měly bolavé a staré nohy, kterýmžto pádem nemohly pořádně chodit, natož utíkat, takže nehrozilo, že je začnou honit. Ono to tady začalo být totiž dost nebezpečné. Hokynáři byli po několika jejich nájezdech ve střehu a sehnat trochu jídla byl stále větší problém. Roland se rozhlížel po tržišti - nic moc, jen samé kytky a trochu zeleniny. S tím se člověk zrovna dvakrát nenají. Jak se tak rozhlížel, všiml si, že

na druhém konci tržiště stojí Gregor a dává mu znamení. Že by něco na zub? Pomalu vyrazil. Doloudal se ke Gregorovi, který hlavou ukázal na sedláka.Ten měl v hliňáku několik litrů mléka a na stolku naporcované kusy másla. Sedlák se vybavoval s jednou dobře urostlou hospodyní a tím poskytl příležitost těm dvěma. Rozdělili se. Gregor předstíral, že si prohlíží zeleninu u vedlejšího stánku a Roland prošel těsně za hospodyní, která právě rozevírala nákupní tašku a sedlák jí do ní strkal hroudu másla. Roland natáhl ruku a uzmul jeden připravený a zabalený kousek. Mírně pootočil hlavu aby viděl co se bude dít. Nedělo se vůbec nic. Sedlák se usmíval, klaněl se dámě a nepostřehl že mu něco zmizelo.

Setkali se na Horním náměstí. Roland vybalil máslo z papíru a kus si ho ukousl. Pochvalně mlaskl a řekl: „Hm, dobrý, ale trochu moc mastný, chtělo by to ještě kousek chleba."

„Tak zajdeme do pekárny nebo na Dolní náměstí?" zeptal se Gregor.

„Dolů," odpověděl Roland a ukázal bradou směrem k Dolnímu náměstí. „Ten dědek je trochu nahluchlej, tak nás možná ani neuslyší přicházet."

Naproti obchodu se smíšeným zbožím bylo holičství. Majitel toho neměl zrovna dneska moc

na práci, a tak postával na ulici. Bylo mu dost divné, že se kolem od rána potloukají ouřadi a ke všemu jsou pohastrošeni ve starých zalátaných hadrech. Musel nutně zjistit co tady probíhá za manévry. Jen to domyslel, uviděl přicházet jednoho vrchnostenského úředníka. Křiknul na něho aby zašel na kus řeči. Právě byli v nejlepším když je uviděli: oba šli bezstarostným a loudavým krokem.

„To jsou oni," řekl holič, „a vypadá to, že mají namířeno támhle k dědovi do hokynářství."

Gregor a Roland se rozhlédli. Holič s radním předstírali, že se spolu baví a zdánlivě jim nevěnovali pozornost. Z horního konce náměstí přijížděl povoz. Když kluci vstupovali do hokynářství, byli si jisti, že se jim to zase povede a nevěnovali pozornost tomu, co se děje za jejich zády. Povoz jim stejně zrovna zakryl výhled, protože se dostal mezi ně a oba muže. Ti toho využili a rozběhli se nepozorováni za nimi. Radní si ještě stačil všimnout, že od spodního konce náměstí přichází jeden z písařů a zamával na něho.

Roland s Gregorem vešli do obchodu. Starý hokynář vzadu zrovna něco přerovnával, ale zdálo se, že má oči i na opačné straně hlavy. Jakmile oba zlodějíčky zahlédl, začal nadávat, chytil to, co měl nejblíž po ruce, totiž násadu na lopatu a hnal se po

nich. Gregor kolem něho proklouznul, oběhl zezadu pult a chňapl po jednom z bochníků chleba ležícím ve velké proutěné ošatce. Roland se sehnul aby se vyhnul ráně, protože se ho hokynář právě snažil zasáhnout. Gregor už běžel ke dveřím, Roland se narovnal, využil momentu kdy se hokynář znovu rozpřahoval k dalšímu úderu, a následoval Gregora k východu. V tomto momentě vtrhli do obchodu radní s holičem. Radní chytil Rolanda, protože ten byl rychlejší než Gregor, kterému překážel bochník chleba. Chytil ho za ruce a zkroutil mu je za záda. Holič se snažil zachytit Gregora, ale ten byl mrštnější. Prosmýkl se kolem něho, obratně se vyhnul jeho rozmáchnutým rukám a domníval se, že se mu podaří utéct. Tentokrát se však ale poněkud přepočítal. Holiče se sice snadno zbavil, ale písař který právě doběhl, chytil Gregora za zbytek něčeho co kdysi bývalo límcem. Gregor sebou začal cukat a přitom upustil chleba. Ten se rozkutálel po prašné ulici. Gregor se za ním lítostivě díval jak postupně ztrácí na rychlosti, jak se zastavuje, a na konec sebou plácne na zem až se kolem něj zvíří prach.

„A máme je pacholky," radoval se holič. Roland a Gregor po sobě mrskli okem a jako na povel se začali se svými věznitelí prát. Kousali, škrábali,

ale nic jim to nebylo platné. Za jejich společného kvílení a zmítání byli dovedeni, nebo spíše dotaženi, do útulku. Žijí zde už šestým rokem a nikdy neprozradili jak se vlastně do ulic Starohradu dostali. Museli si to určitě pamatovat, protože už byli tenkrát poměrně velcí, ale své tajemství si nechali pro sebe. Dalo by se říct, že za celou třicetiletou existenci tohoto zařízení jsou tito dva nejnezvedenějšími chovanci. A to jich tudy prošla hezká řádka. Jsou jako siamská dvojčata - jeden bez druhého nedá ani ránu. Nikdo je zde nemá zrovna dvakrát v lásce, pouze slečna Suchar si je velmi oblíbila a momentálně slouží jako její prodloužená ruka.

Teď když už se na ně Jonathan díval, začali se řehtat na celé kolo a pitvořili se: „Ňu, ňu, ňu ty naše princátko, snad ještě nespinkáš?“ Gregor přiblížil louč až na několik centimetrů k Jonathanovu obličeji. Světlo ho oslňovalo a plamen pálil do tváře. Jonathan se začal vrtět a snažil se odsunout z dosahu žáru. Roland ho přitlačil k pryčně. Oba kluci se na sebe podívali a zase se začali chechtat. „Ale no tak pusinko, snad by ses nebál o ten svůj pokřivenej úsměv,“ šklebil se na něho Roland.

„ My ti trochu pomůžeme,“ navázal Gregor. A každý z jedné strany chytil Jonathana za paži, zvedli

ho z postele, vzali mezi sebe a doslova ho přinesli do společenské místnosti. Postavili vyděšeného Jonathana před stolek slečny Suchar a společně se všemi se bavili na jeho účet. Neměl boty a vlasy mu na jedné straně trčely od toho, jak sebou v noci házel a vrtěl se na posteli.

„Ále, podívejme kdo se mezi nás dostavil," spustila slečna Suchar, „snad ještě nespal náš mazánek. A copak jsi dělal v noci?"

„Nó, asi si tloukl do hlavy algebru," prohlásil Gregor, „a to tak horlivě, že se mu z toho až vlasy postavily. A kromě toho má nějakou speciální fintu, protože se mu početnice válí kdesi pod postelí."

„Možná, že když máš učebnici pod postelí, tak to samo naskáče do hlavy, co ty víš," řekl někdo z ostatních a všichni se dali do smíchu.

„Tak to se o tom tedy budeme muset přesvědčit," zvýšila slečna Suchar hlas, aby všechny překřičela."

Jonathanovi se rozklepala strachem, zimou a hladem kolena.

Zatímco slečna Suchar listuje stránkami početnice, Jonathan se na ni úkosem dívá a říká si, že je pořád stejná. Co si pamatuje, tak vypadá stále stejně vrásčitě, přesně jako ty suchary co dostávají ke snídani, je strašně bledá a její šaty jsou cítit po

plísni. Žije v jednom kumbále hned vedle kuchyně. Když odtud odchází, tak se nejprve rozhlédne napravo a nalevo, pak vstoupí do chodby, zamkne a důkladně vyzkouší zda zámek opravdu drží. Načež si pověsí klíč na krk, aby ho náhodou někde nenechala - co kdyby se jí někdo do toho jejího zatuchlého království podíval. Jonathan ji ještě nikdy neviděl vycházet ven z útulku. Dost by ho zajímalo co Sucharka celé dny vlastně dělá, kromě toho že se snaží všem těm odpadlíkům natlouct do hlavy algebru, ale místy se jí to moc nedaří. Jednak proto, že jsou někteří z nich od přírody poněkud natvrdlí, nebo proto, že jsou líní a zvysoka na to kašlou. Je jim to úplně jedno. Vědí, že je odsud nevyhodí a až jim bude patnáct, tak podle jakýchsi pravidel půjdou do učení a opustí definitivně zdi tohoto zařízení. Roland s Gregorem se toho už nemůžou dočkat, protože to podle nich pak nastane ta pravá volnost. Budou si moct dělat co budou chtít, chodit taky kam budou chtít, spát půjdou až se jim zachce, a ne když jim to někdo nakáže.

Je tu ještě jedna učitelka, ta je učí číst a psát. Bydlí tady kousek v sousedství, je vdova, má dvě dospělé dcery a tři vnoučata. Každé ráno přichází do útulku a odpoledne se zase vrací domů. Je takový pohodový kliďas, umí krásně vyprávět různé

příběhy z dějin a kluci ji tak trochu berou jako svoji mámu.

Pak je tu kuchař. S oblibou o sobě vypráví jak kdysi sloužil na lodi - také jako kuchař - a kterak při tom přišel o nohu. Jeho báchorka má několik verzí, člověk neví která z toho je pravdivá, ale faktem zůstává, že místo jedné vlastní nohy, má nohu náhradní, dřevěnou.

To byli již několik měsíců na širém moři a právě jim docházelo sušené maso, tak se rozhodli, že si uloví nějakou větší rybu. Když narazili na pěkně macatého žraloka, harpunář na něho vystřelil, a protože kuchař stál zrovna v nevhodnou chvíli na nevhodném místě, lano od harpuny se mu omotalo kolem kotníku pravé nohy a stáhlo ho z lodi do moře. Zasažený a rozzuřený žralok mu kus této nohy ukousl. Když se ho námořníkům podařilo vytáhnout z vody, museli ho té rozcupované nohy zbavit. Dali mu vypít celý litr rumu, další litr mu nalili na nohu a kuchyňským nožem mu ji nad kolenem uřízli. Nebo také, že šel vylévat zbytky z kuchyně, a protože byla na palubě námraza, uklouzl a spadl do moře. Jako naschvál kolem zrovna plaval obrovský žralok, který se do něho pustil. Kuchař mu bušil kýblem do hlavy, pak se mu podařilo ten kyblík žralokovi vrazit do tlamy. Tak

ho na chvíli zabavil a mezi tím ho námořníci vytáhli zpátky na palubu. Teď má protézu a obzvláště v noci, když se coura po sirotčinci, se její klapot rozléhá po tichých a tmavých chodbách.

No a jako poslední je tu pan řídící. Ten také vyrůstal tak porůznu, protože jako malý přišel o rodiče při jednom neštěstí. To jeli všichni tři na povoze, koně se splašili a vůz se s nimi převrátil. On to přežil, vyrůstal u cizích lidí a také u nějakých vzdálených příbuzných. Ví jak je to těžké, a má pro chlapce pochopení. Vyžaduje však pevnou kázeň a pořádek.

Kuchař i řídící mají svůj pokoj v prvním poschodí, kam se vystupuje po točitých, úzkých a vrzajících schodech. Oba pokoje mají téměř stejné vybavení: postel, stůl, židli, skříň na šaty a pan řídící tam má ještě jednu menší skříňku, ve které jsou uloženy záznamy o všech chovancích útulku od doby jeho vzniku.

„Ehm," odkašlala si slečna Suchar a vytrhla Jonathana z úvah. „Tady máš," a vrazila mu do ruky břidlicovou tabulku a křídu. Zazubila se na něho a jedním okem mrkla na ostatní kluky. Nastalo mimořádné ticho. „Napiš si zadání," řekla a nadiktovala mu několik čísel a znamének. Jonathan držel tabulku v levé ruce a pravou se na ni snažil

načmárat to, co mu Sucharka říkala. Nezdálo se mu to až tak složité, to by mohl snad zvládnout. Chvíli přemýšlel, ale nějak se zasekl, mozek ne a ne na něco přijít. Začalo mu být poněkud nevolno. Kručelo mu v břiše, zábly ho bosé nohy a po spáncích mu stékaly krůpěje studeného potu. Stál a upřeně hleděl na tabulku, kterou držel v ruce. Začal pociťovat nějaké pálení na hlavě, nebo spíš v hlavě, jako kdyby se mu mozek připaloval. Sílilo to, dokonce pociťoval uvnitř hlavy napětí. Jonathan přivřel oči do úzkých štěrbin, ruka s tabulkou se mu začala třást.

Slečna Suchar se zrovna chystala něco říct, když se ozvalo křupnutí a tabulka na několika místech pukla. Jonathanovi se okamžitě ulevilo, tlak v hlavě ustoupil. Zato Sucharce jakoby se přetopil kotel. Nasála do plic pořádnou dávku vzduchu a spustila: „Ty mizero, podívej se na to cos provedl! Ty musíš pořád něco vyvádět! Promluvím si o tobě s panem řídícím, takhle to už dál nejde. Teď odsud zmiz a dej se do pořádku!“

Jonathan zahanbeně sklopil hlavu a seběhl po schodech do sklepa. Vrátil se na samotku, tam si lehl na pryčnu a rozbrečel se. Umínil si, že až mu bude deset roků, tak odtud uteče. Ani vlastně neví kdy to bude, ale určitě už brzo. Však mu dají vědět.

Tady když má někdo narozeniny, přijde pan řídící a popřeje mu. Sice to asi u nikoho není v ten pravý den, protože se sem kluci dostali buďto jako příliš malí na to, aby to věděli, anebo si to prostě nepamatují. Poprvé se určí nějaký den a potom už se to každý rok dodržuje. Po přání pana řídícího se jde na večeři – kuchař uvaří trochu lepší jídlo a těsně před tím než zasednou ke stolu, dostane dotyčný hobla. Jeden z nich si klekne na všechny čtyři, čtyři kluci vezmou oslavence každý za jednu končetinu a tolikrát kolik mu je, s ním klepnou jeho zády o záda toho klečícího. U Jonathana to funguje tak, že se toho s velkou radostí ujmou Roland a Gregor – každý z nich postaví jedno svoje chodidlo na patu a ti čtyři pak s Jonathanem narážejí jeho zády na špice bot a přidají ještě několik „roků" navíc.

Po skončení výuky spěchala slečna Suchar za panem řídícím. Vyběhla schody, ťukla dvěma prsty na dveře, rozrazila je a spustila: „Pane řídící, musím s vámi okamžitě mluvit o Jonathanovi. Ten kluk je čímdál horší – do hodiny chodí neupravený, vůbec se nepřipravuje na výuku a ničí majetek zdejšího zařízení."

„Okamžik prosím paní kolegyně," řekl pan řídící, „nemyslím si, že by to s tím chlapcem bylo

až tak hrozné, někteří jsou daleko větší raubíři a nežalujete na ně."

„Ale to…"

„Paní kolegyně, právě si odpykal trest za rozbití okna na statku a za počmárání prasete uhlem. Nejsem si až tak jistý jestli za to může opravdu zrovna on. Vy jste ho při tom taky nechytila. Myslím, že se vždycky k něčemu připlete, a protože jsou jiní chlapci drzejší, svalí vinu na něho a pak si ho dobírají. A vy jste mu myslím že také uložila trest za nějaké lajdáctví v hodině algebry."

„Dneska ale..."

„Paní kolegyně, dneska už půjde spát do společné ložnice a vy se prosím s takovou intenzitou věnujte i ostatním. A teď mě prosím omluvte, mám nějakou práci."

Slečna Suchar se nafoukla protože neměla poslední slovo a nebyla patřičně vyslyšena. Práskla tedy dveřmi a pomyslela si: jen počkej ty spratku jeden, to ti pěkně osladím - takhle mě kvůli tobě nedůstojně vyhodit.

„Teď musím udělat rozpis služeb. To je mnohem důležitější než ty tvoje neustálé tlachy," zamručel si pro sebe pan řídící a pustil se do vytváření grafu. Vymyslel totiž pro osazenstvo sirotčince dva druhy

zábavy. Po dopoledním vyučování, které začínalo v devět a končilo ve dvanáct, byl oběd. Po obědě se vždycky jedna dvojice věnovala umývání nádobí a úklidu jídelny a kuchyně. Pak tito dva pomohli kuchařovi s přípravou večeře, a po ní opět umyli nádobí. Třikrát týdně následovalo sportovní odpoledne, a po zbytek týdne se chodilo na statek a do kamenolomu. Někteří hoši měli spoustu nadbytečné energie, nudili se a dělali neplechu, tak museli být nějak zaměstnáni.

Pan řídící se tedy dohodl se statkářem a majitelem kamenolomu, že tam několikrát v týdnu přijdou a svojí prací si částečně vydělají na živobytí. Statkář jim dával za odměnu mléko, vejce, mouku a občas i kousek masa. V kamenolomu dostal sirotčinec nějaký ten krejcar, za který bylo chlapcům nakoupeno ošacení.

Při obědě říká kuchař Jonathanovi: „Máš se nastěhovat zpátky do ložnice."

Roland a Gregor se na sebe potutelně usmáli a spěchali od stolu.

Po večerce když už byli všichni chlapci v ložnici – je to velká podlouhlá místnost se dvaceti postelemi stojících ve dvou řadách na dlážděné podlaze, se čtyřmi velkými skříněmi, kam si

ukládají své oblečení a se zamřížovanými okny – se Jonathan chystá, že se uloží ke spánku. Odhodil deku a na lajntuchu uviděl dřepět velkého černého pavouka. Všichni kluci s úsměvem na rtech hleděli na Jonathana jak ztuhnul a vytřeštěně zíral na ten odporný hmyz. Celí nedočkaví čekali na to, jak si s ním poradí.

Oba se chvíli vzájemně pozorovali, a pak se Jonathanovi zdálo, že na něho pavouk svými očky jako korálky zamrkal, nato se rozběhl po posteli, skočil na zem a ztratil se někde v nohách postele.

Ráno, brzy po rozednění, se rozlehl po ložnici příšerný řev. Všichni se okamžitě probudili, posadili se na postele a rozhlíželi se kolem sebe co se děje. Jediný Roland zůstal ležet a byl hrůzou bez sebe – po obličeji se mu procházel jeho včerejší „dáreček" a škrábal ho svýma drsnýma nožkama.

Gregor se sehnul pro botu a povídá: „Počkej, já ho zabiju."

Pavouk se zastavil na Rolandově čele, podíval se po Gregorovi, a než se ten stačil se svojí botou napřáhnout, propéroval si svoje chlupaté nožky dopředu ááá dozadu, skočil na polštář, a pak byl najednou pryč. Roland vyletěl okamžitě z postele a vyházel všechno na zem. Důkladně protřepal deku,

polštář, lajntuch, několikrát obrátil strožok - Gregor čekal s připravenou botou – ale pavouka nenašli.

Pan řídící přišel ke dveřím svého pokoje, sáhl do jedné kapsy a pak do druhé a zjistil, že nemá klíče. Pravděpodobně je nechal někde v kuchyni nebo v jídelně. Otočil se a vracel se chodbou zpět. Zdálo se mu, že slyší dole nějaké hlasy. Zastavil se nad schody a poslouchal.

Roland si počkal na jedenáctiletého Harolda až půjde z oběda, zastoupil mu cestu a výhružně povídá: „Tak bobečku, zítra bude střídání. Ty a ten tvůj nohsled půjdete na statek, a my s Gregorem si místo vás bereme kuchyni. Potřebujeme si tady totiž něco zařídit. A jestli ne, bude nakládačka. A kdybyste to náhodou chtěli někomu bonznout, tak nám budete tři dny odevzdávat všechno jídlo. Je ti to jasné?“

„Naprosto!“ odpověděl pan řídící a seběhl dolů. „Extra kvůli vám dvěma předělám celý rozdělovník prací, protože budete příštích čtrnáct dnů chodit jen a jen do kamenolomu, aby vás ty nápady přešly.“

Pozítří měli službu v kamenolomu s Rolandem a Gregorem Jonathan s Haroldem. Dva hoši vždycky nakládali odstřelený kámen do drátěných košů a druhá dvojice ten koš vzala a odnesla po cestičce

ze stráně dolů, kde stály na kolejích vozíky, náklad vyložili, a pak se zase vrátili pro další kameny. Když takhle již po několikáté čekali než jim Roland s Gregorem naloží další várku, nepostřehl Jonathan, že se Gregor přesunul za něj a podstrčil mu k noze kámen. Jonathan zvedl s Haroldem koš, a když se pootočil, o nástrahu zakopl. Koš na své straně upustil, Harold ho sám neudržel a také ho pustil, takže se všechno vysypalo. Koš i celý jeho obsah se začal kutálet ze stráně dolů. V cestě valícímu se kamení stáli dva dělníci. Ten jeden se právě sehnul, a ten druhý když uviděl, že se přímo na ně valí pěkná nadílka, zařval: „Ty nemehlo, to nemůžeš dávat pozor? Chceš aby nás to tady zmrzačilo?“

Jonathan vytřeštil oči a hrůzou pootevřel ústa, upřeně se díval na valící se kamení a také viděl v tom samém směru dělníkovu hlavu. Bylo mu jasné, že ji ten největší balvan nemine. V tom se ale stalo něco nečekaného: kámen z ničeho nic zůstal stát jako když utne, a ty ostatní proletěly až k vozíkům.

„Ty bláho, to bylo o fous,“ prohlásil Harold, „jaks to udělal, že se to zastavilo těsně před tím chlápkem?“

„Já?“ opáčil Jonathan s údivem, „neudělal jsem vůbec nic. To samo.“

„Nekecej, něco jsi udělat musel. Copak jsi neviděl ty ostatní šutráky jak prosvištěly dolů a zrovna ten jeden jedinej zůstal stát?“

„No, to zůstal, ale fakt jsem neudělal vůbec nic.“

Jonathanovi se ještě třásly ruce a podlamovala se mu kolena, když k němu přistoupili - každý z jedné strany - Roland a Gregor.

Roland mu poklepal na rameno a řekl: „Hošánku, to se máš teda na co těšit. Zasloužený trest tě určitě nemine,“ a oba se uchechtli.

Jonathanovi bylo po celý zbytek směny nanic. Měl strach co zase bude, ale ve skrytu duše věřil, že to na něho nikdo neřekne. Vždyť se vůbec nic nestalo. Doufal, že si toho ostatní kluci ani nevšimli.

Na zpáteční cestě se loudal jako poslední. Harold - jeho nejlepší kamarád - ho utěšoval, že z toho určitě nic nebude, protože to nezavinil.

Metud ho ale vyvedl z omylu. Dloubl Jonathana loktem do žeber a řekl: „Kámo, s tím šutrákem to bylo dobrý, jenom velká škoda, že se zastavil. Kdyby udělal ještě pár kotrmelců navíc, mohlo to být mnohem zajímavější. To by teda byl mazec,“ uchechtl se. „Jsem zvědavý co na to řekne říďa, a hlavně Sucharka, až se jim to donese.“

Jonathanovi bylo do breku. To snad ani není možné. Přece vůbec nic neprovedl, nemůže za to, že

zakopl, a přesto ho pravděpodobně zase čeká trest - další noc v tom hnusném sklepě.

„Nic si z toho nedělej," pokračoval Harold, „ono to nebude tak horký, uvidíš."

K večeři se sotva vlekl, nervy měl napnuté až k prasknutí. Při jídle stále nakukoval ke dveřím a čekal, kdy se v nich objeví pan řídící nebo Sucharka a zavolají si ho. Ale stále se nic nedělo. Ani po večeři, ani po večerce. Jonathan zalehl do postele a s úlevou si vydechl.

Harold, který měl postel hned vedle něho mu zašeptal: „Tak vidíš, vždyť jsem ti to říkal, že to dobře dopadne."

Ráno u snídaně, když jim kuchař každému sypal do misky suchary, říká Jonathanovi: „Máš pak přijít za řídícím."

Jonathan zbledl, žaludek jakoby mu sevřela železná ruka a přešla ho chuť na jídlo.

„Co je s tebou?" zeptal se Harold.

„Nic," pípnul, a nasypal svoje suchary do Haroldovy misky. „Mám jít za říďou." Zvedl se a šel raději hned, aby to už měl za sebou. Ještěže dneska nemají tu pitomou Sucharku, že budou číst a psát. Paní Fraibergová je hodná, ta nemá nikdy žádné hloupé poznámky.

Lehce zaklepal na dveře.

„Dále," ozvalo se.

Jonathan opatrně pootevřel a nakouknul dovnitř.

„Jen pojď dál, Jonathane," vyzval ho pan řídící. „Tak co mi můžeš říct k tomu včerejšku?" přešel hned k věci a povzdechl si.

„Zakopl jsem a ono se nám to vysypalo."

„No, já to slyšel ale trochu jinak."

„Jak jinak?"

„Žes to schválně upustil, Harold to samozřejmě sám neudržel, no a pak už to jelo jako po másle, a bylo velké štěstí, že se nikomu nic nestalo."

„A kdo vám to říkal?"

„Na tom nezáleží."

„Mně na tom ale prosím záleží," pípnul a hlas se mu zadrhl. „Aaa… vůbec to není pravda, že to bylo schválně." Jonathanovi začaly téct po tváři slzy.

„No, podívej chlapče, ať už to bylo jak chtělo, je jisté, žes byl u toho. Sice se nikdo nezranil, ale musím ti uložit trest, protože ostatní hoši by si z toho vzali příklad a udělali by nám z toho tady kůlničku na dříví. Takže: dneska máme sportovní odpoledne, já pošlu ostatní ven, a ty sám po obědě všechno uklidíš. Jasné?"

„Ano pane," odpověděl roztřeseným hlasem.

„Teď můžeš jít. Už jsi snídal?"

„Ještě ne," odpověděl a v duchu dodal: a ani nebudu a popotáhl.

Když scházel do přízemí, stála Sucharka jakoby náhodou pod schody. Upřeně ho pozorovala a když sestoupil až k ní, zašklebila se na něho a zeptala se: „Ale copak, snad nebyl pan řídící na tebe moc přísný?" Jonathan sklopil zarudlé oči a bez odpovědi prošel kolem ní.

Po obědě odvedl pan řídící všechny kluky na zahradu a Jonathan se pustil do práce. Sesbíral talíře a lžíce, odnesl je z jídelny do kuchyně, kde se pustil do jejich umývání. Pak si nalil do kbelíku vodu a jal se vytírat podlahy. Mezi tím už byli kluci pořádně rozparádění - slyšel jejich jekot a smích a přišlo mu to dost líto. Párkrát popotáhl a utřel si nos do rukávu.

„Hele, nebul tady," ozvalo se mu za zády. Jonathan si nevšiml kuchaře, který stál mezi dveřmi a díval se na něho. „Dyť to už budeš mít hotový, tak můžeš pak jít za nima." Jonathan opět popotáhl a pokrčil rameny. Ani se mu mezi ostatní nechtělo, ale vadilo mu, že si to zase musel tak nespravedlivě odskákat. Bylo mu to líto a bolelo ho to.

Tahleta odpoledne měli všichni nejraději. Zahrada se rozprostírala hned za domem, byla

velice rozlehlá a na celé ploše se tyčily vzrostlé platany, které byly snad ještě o několik století starší než sám sirotčinec, a jejichž klenba vytvářela v parném létě osvěžující stín.

Hrálo se tady několik druhů her. Nejlepší byla obyčejná honička, při které kluci kličkovali mezi stromy jako divocí králíci.

Pak tu byla hra s malým míčkem, kterou si také oblíbili. Nemělo to celkem žádná pravidla, ale užili si u toho pořádnou legraci. Každý dostal zahnutou hůl, se kterou měli za úkol odpálit míček a trefit s ním kterýkoliv kmen. Pokud se tak stalo, míček se odrazil a letěl nepředvídatelným směrem. Kluci se po něm hnali a snažili se ho zase napálit do některého jiného stromu.

Kuchař někde sehnal starší rybářskou síť, trochu ji vyspravil a upevnil mezi dva platany, takže hráli přehazovanou. Tady museli dodržovat pravidla, na to pan řídící dbal. Byli rozděleni do dvou družstev a to tak, aby v každém z nich byl spravedlivě stejný počet menších i větších kluků. Nebo také byla dvě družstva a jeden míč, který se snažili dostat do branky protihráčů - u toho se dalo pěkně švindlovat.Tuhle podtržená noha - jakoby náhodná srážka, případně herda do zad, jen aby protihráči získali míč. To bylo také vzrušující. Tyhlety švindle

využívali hlavně ti starší kluci, protože ti menší se proti tomu neodvážili protestovat. Ale pokud by to bylo opačně, to by se ti větší samozřejmě hned ozvali.

V zimě se pak chodilo sáňkovat. Kousek za zahradou začínalo úpatí kopce, na který vytáhli své železné sáně, na něž se mohlo posadit i osm lidí, a šupem sjeli skoro až k zadním dveřím sirotčince.

V dalším týdnu začínal Jonathan na statku. Tady vládl neustálý ruch a chaos. Po selském dvoře pobíhala drůbež - slepice se svými kuřaty, husy, kachny, nad hlavami poletovali holubi, čuníci se rochnili na hnojišti, ve chlévě bučely krávy, mečely kozy a ve stáji se ozývali koně. Mezi tím vším zmatkem pobíhali čeledínové, děvečky a ostatní pomocníci, kterým se pod nohama motali dva psi a několik koček, čekající na svůj ranní příděl čerstvě nadojeného mléka.

Během pěkných a slunečných dnů ti nejmladší kluci jako Ben, Jan a Erik vyhnali husy a kačeny na pastvu k nedalekému potoku. Tam si sedli do trávy a hlídali je aby se nerozutekly nebo někam nezatoulaly. Navečer až se drůbež napásla, ji zase zahnali zpátky na statek.

Ve dvoře byli také dva kohouti - ten jeden byl pěkný všivák. Předstíral, že tam nikde není, a jakmile se mu naskytla příležitost, vystartoval odněkud z úkrytu, vletěl člověku na záda a klovnul ho do hlavy. Jonathan pokaždé doufal, že už z něho hospodyně udělala konečně pečínku, protože měl takový dojem, že má spadeno pouze na nově příchozí a domácích lidí si vůbec nevšímá.

Ti ostatní kluci pak pomáhali čistit stáje, krmit dobytek, uklízet dvůr - ten se mohl zametat pořád dokolečka. Na jednom konci člověk začal, a než došel na druhý konec, byl už zase od drůbeže a prasat znečištěný. Čeledínové je také brávali s sebou na louky, kde shrabovali pokosenou trávu, nebo pomáhali nakládat otepi sena na žebřiňák.

Roland, Gregor, Jonathan a Harold měli vyčistit stáje.Vždy dva nakládali hnůj na dřevěná kolečka a druzí dva je vyváželi ven. Hnojiště bylo někde uprostřed dvora, a protože sedlák nechtěl aby bylo příliš široké, položil na hnůj desku, chlapci s kolečkem měli na desku najet, na vrcholku hromady jeho obsah vyklopit a stejnou cestou se vrátit dolů. Jonathan vyjel nahoru, vyzvedl řídítka a chtěl hnůj vysypat, jenže náklad byl nad jeho síly. Kolečko se celou svojí vahou o něho opřelo,

on ztratil rovnováhu, padl na záda a po několika kotoulech vzad přistál ve stružce močůvky.

Před večeří se snažil dát dohromady, ale při nejlepší vůli se mu nepodařilo všechen ten zápach ze sebe odstranit. Byl vykázán do rohu jídelny, a jako naschvál tudy zrovna procházel Roland. Udělal na něho: „Méé," a hodil mu do talíře dva kozí bobky.

Jonathanovi se zdál sen:

Stál na skále, která se tyčila nad propastí, vítr čechral jeho vlasy a po tvářích se mu koulely slzy. Díval se do hloubky, jež se pod ním rozevírala, a uvažoval o tom, jaké by to bylo udělat ještě jeden krok kupředu.

Ze zamyšlení ho vytrhnul mužský hlas: „Jonathane!"

Nebyl si zcela jistý jestli ho nešálí sluch. Připadalo mu, jakoby ten zvuk přicházel odněkud z velké dálky, anebo jakoby v korunách stromů šelestil vánek.

Když tu se znovu ozvalo: „Jonathane."

Teď už to slyšel naprosto zřetelně - nebylo pochyb, že ho někdo volá. Rozhlédl se. Na protějším svahu uviděl stát muže. Měl na sobě dlouhý černý kabát,

pěstěné, nakrátko zastřižené vousy a delší černé vlasy, v zátylku stažené do culíku.

Usmál se na Jonathana a řekl: „Počkej s tím uvažováním.“ Pozvedl pravou ruku a na dlani obrácené vzhůru se mu objevil nějaký předmět. Vlastně to ani nevypadalo jako nějaká věc - spíše to připomínalo kus mlhy.

Neznámý ho zase oslovil: „Já vím, že tvůj život je nesnesitelný, ale nevzdávej to! Najdi tuto knihu a zkus přelstít osud.“

Jonathan zamrkal a zeptal se: „A kde ji mám hledat?“ Odpovědi se však nedočkal. Muž tam již nestál.

S trhnutím se probudil, a chvíli mu nebylo zcela jasné, zda se mu to pouze zdálo, anebo jestli to byla skutečnost. Kdyby tak jen věděl kdy už mu konečně bude deset. Musí se zeptat pana řídícího hned jak ho potká.

Následující den ráno před snídaní se mu podařilo šikovně k panu řídícímu přitočit a s tlukoucím srdcem se ho zeptal: „Nevíte prosím kdy už mi bude deset?“

„Už brzy, už brzy, Jonathane.“

Moc jsem se toho nedověděl, pomyslel si, ale když řekl že brzy, tak to tak určitě bude. Musí začít

plánovat svůj útěk a hned jak mu klapne deset, tak ho uskuteční.

Nahoře jsou ale zamřížovaná okna, v jídelně nejdou otevřít, venkovní dveře v předním i zadním traktu jsou pořád zamčené a po chodbách se stále někdo pohybuje. Nebude to snadné.

Dostal ránu do zad a když se otočil, spatřil za sebou šklebícího se Rolanda: „Bobeček nebude dneska snídat?“ A aniž by čekal na odpověď, hrábl Jonathanovi do misky a sebral mu snídani. Ten neměl odvahu mu odporovat, ani jít žalovat. Zůstal tedy až do oběda hladem.

Konečně bylo zase sportovní odpoledne. Pan řídící se snažil rozdělit spravedlivě kluky do dvou skupin tak, aby byli promícháni mladší se staršími.

Začínali honičkou, při které se Gregor schoval na vzdáleném konci zahrady za jeden platan. Občas vykoukla jeho hlava aby se přesvědčil o tom, kde se právě nachází Jonathan. Kluci, kteří kolem proběhli si ho všimli, tušili že tam na něho čeká, že pro něho chystá nějaké překvapení, uculovali se, ale nevarovali ho. Spíš jako honičce se začali věnovat pozorování Jonathana. Ten nic netušíc se snažil utéct Metudovi. Jonathan se blížil k inkriminovanému platanu, ohlédl se po

Metudovi a v ten samý okamžik vyhlédl Gregor. Byl připravený. Jakmile Jonathan doběhl na úroveň stromu, Gregor vystřelil nohu ze svého úkrytu. Jonathan o ni zakopl, začal ztrácet rovnováhu, mával rukama ve vzduchu aby to ustál, ale zemská přitažlivost nad ním zvítězila. Ještě naposled poskočil a pak se rozplácl na zemi jak dlouhý, tak široký. Bolelo to a nemohl se pořádně nadechnout. Všichni kluci zůstali stát a pozorovali ho. Pan řídící se rozběhl aby se podíval co se tam děje. Gregor k Jonathanovi přiskočil a pomáhal mu vstát: „Hele kámo, co děláš? Není ti nic?“ zeptal se ironicky.

To už tady byl i pan řídící a také se zeptal: „Jonathane, jsi v pořádku?“

„Nic mu není, jenom tak trochu upadl,“ vmísil se do toho Gregor.

„Ano pane,“ odpověděl Jonathan, a do očí se mu draly slzy.

Pak přišla na řadu přehazovaná. Opět byli ve dvou skupinách, házeli velkým míčem přes síť - ten nesměl spadnout na zem. Pokud se tak stalo, družstvo dostalo trestný bod. Maximum těchto mínusových bodů bylo jedenáct, a která skupina jich dosáhla dříve, ta prohrála. Jonathan byl ve družstvu s Rolandem a Gregorem. Hra byla celkem vyrovnaná. Chvilku vedla první skupina, pak zase

druhá. Asi po hodině zápolení bylo skóre 10:10. Roland se naklonil k Jonathanovi a řekl mu: „Jestli prohrajeme, máš se na co těšit."

Druhá skupina vyhazovala. Gusta se do toho pořádně opřel a hned bylo vidno, že míč přeletí. Jonathan balón pozoroval. Viděl jak mu prolétává vysoko nad hlavou - bylo mu jasné, že se mu ho nepodaří chytit. Nevědomky udělal čelem vzad a v duchu vykřikl: tak přece počkej na mě! Míč se ve vzduchu na chvíli zastavil, Jonathan pod něj doběhl a ten mu padl do náruče. Potom se rozpřáhl a míč hodil druhému družstvu. Ti něco takového samozřejmě nečekali, nikdo z nich se ho nepokusil chytit, a tak dostali jedenáctou mínusovku.V prvním družstvu se ozval jásot: „Jóóó!"

Roland poplácal Jonathana po zádech a řekl mu: „No vidíš, že to jde, chlapečku."

Jonathana navštívil ve snu zase ten neznámý muž.

Stál v nějaké dlouhé tmavé chodbě, na jejímž konci zely otevřené dveře, kterými pronikaly dovnitř sluneční paprsky, jejichž záře částečně zalévala jeho postavu – usmál se a pozvedl ruku, na jejíž

dlani ležela mlhovinová kniha - jako by chtěl říci: NEZAPOMEŇ - a pak se začal vzdalovat a postupně se ve tmě rozplynul.

Dneska odpoledne byli s Haroldem sami na statku, kydali hnůj a bylo ho požehnaně. Když se Jonathan vracel zpátky do stáje, byl už tak vysílený, že se mu pletly nohy a podařilo se mu zakopnout. Pořádně se uhodil o kolečko - až mu vyhrkly slzy. Pak se na základě nějakého vnuknutí podíval na zadní stěnu chléva a v přítmí uviděl postavu toho neznámého muže – zase se usmál. Jonathan zamrkal a když se podíval ještě jednou tím směrem, už tam nikdo nebyl. Harold ho pozoroval a povídá: „Co děláš? Vypadáš jako kdybys tam viděl nějaký přízrak."

„Aaano, a ty, co jsi tam viděl?"

„Já? A co bych tam jako měl vidět?" opáčil Harold.

Po večeři nechal pan řídící poslat pro Jonathana. Tomu, když se dověděl kam se má zase dostavit, se udělalo úplně špatně - srdce mu bilo v hrudi jako na poplach a nemohl se pořádně ani nadechnout. Proboha, snad nepoznal, že má v úmyslu utéct. Měl strachem tak zdřevěnělé nohy až se mu zdálo, že tam snad nikdy nedojde. Zaťukal na dveře u pana

řídícího a když se ozvalo: „Dále!“ přestaly ho nohy poslouchat úplně. Otevřel a zůstal stát na prahu pokoje.

Pan řídící viděl jeho rozpaky a povzbudivě ho vybídl: „Jen pojď dál, mám pro tebe samé dobré zprávy,“ a usmál se na něho. „Jak už jistě tušíš - bude ti deset roků, a to sedmého listopadu, což je právě zítra. A kromě toho přišel také dopis, ve kterém pisatel sděluje, že tímto dnem se stávají tvými poručníky teta Hilda a strýc Irvin, kteří se také stávají správci tvého majetku až do doby tvé plnoletosti.“

„Jakého majetku, jaká teta a jaký strýc, já přece nikoho nemám. Jak můžu mít nějaký majetek? Vždyť žiju v útulku.“

„To asi nemáš pravdu. Přestože žiješ tady v tomto zařízení, neznamená to, že musíš být zákonitě chudý. V tom dopise nejsou žádné podrobnosti, akorát se tu píše, že si tě mají vyzvednout večer o sedmé hodině v den tvých desátých narozenin. Takže zítra odpoledne nemusíš nikam chodit, budeš mít dostatek času na to, abyses mohl připravit na cestu,“ řekl pan řídící.

V ten samý den vybírala Hilda Kramerová ze schránky poštu a mezi několika obálkami uviděla obálku bílou jako křída – hned jí padla do oka.

Bylo na ní napsáno : Hilda a Irvin Kramerovi

Nebyl tam žádný odesílatel, ani poštovní známka, ani poštovní razítko. To mohlo znamenat jediné: někdo obálku hodil přímo do schránky.

Hilda Kramerová pospíchala do domu aby si ji mohla lépe prohlédnout a přečíst její obsah.

Znovu ji přelétla očima, ale nezjistila nic nového, roztrhla ji tedy a četla:

Vážený pane a paní Kramerovi,

zítřejší den se stane významným dnem pro Vašeho synovce Jonathana, který dovrší věku 10ti let, a současně se stane ze závěti dědicem velkého majetku.

Jelikož je sirotek, byli jste vybráni VY jako jediní možní příbuzní, kteří se o něho mají postarat až do jeho plnoletosti a stát se tak správci jeho dědictví, které sestává z několika pozemků, selského stavení a zlatých dukátů uložených v Národní bance.

V den jeho sedmnáctých narozenin pak obdržíte odměnu, která bude odvislá od toho, jak bude s Jonathanem nakládáno.

Zítra, tj. 7.11. L. P. 1807 ho vyzvedněte v sedm hodin večer z městského útulku a převezte do svého domu.

Podpis nečitelný

Hilda Kramerová nevěřícně kroutila hlavou a nemohla uvěřit tomu, že by měli nějakého synovce a hlavně také, že by mohli jen tak přijít k penězům.

Netrpělivě čekala na manžela až se vrátí z práce. Jen co vešel do dveří, vrhla se k němu, mávala mu dopisem před obličejem a pobízela ho: „Pospěš si, dneska nám přišlo zajímavé psaní, musíš si ho okamžitě teď hned přečíst!“

„No, snad bych mohl prvně dostat něco najíst a pak se na to podívám.“

„Ne, podíváš se na to hned teď!“ přikázala Hilda.

„No dobrá,“ zahučel Irvin a dal se do čtení. Nestačil se divit. „Vždyť já žádného synovce nemám a ty taky ne. Ale možná ….“

„Co možná? Mluv!“ pobídla ho Hilda.

„Ále… vlastně nic. Asi bychom se tam měli zajít podívat. Špatné by to nebylo, kdyby z toho aspoň něco málo káplo. Nějaké peníze navíc by nebyly k zahození.“

„To jo," souhlasila Hilda, „ale kdo se bude o nějaké cizí děcko starat? A co chudák naše malá Irma až se dozví, že tady bude s námi bydlet nějaký ušmudlaný kluk. A kam ho vůbec dáme?"

Irvin se už nadechoval k odpovědi, ale Hilda ho předběhla: „Nemysli si, že bude spát ve svátečním pokoji nebo v ložnici pro hosty!"

Irvin řekl: „Třeba nebude až tak ušmudlaný, Irmě bude dvanáct a možná se jí bude i líbit. Spát může v podkroví – tam se mu to musí prvně ale trochu upravit."

„Jaké upravit? Stačí když si tam přetáhne tu starou postel z půdy, skříň tam je, a víc nepotřebuje. Snad ještě trochu utřít prach," prohlásila Hilda, „a Irma se v žádném případě s takovým nějakým kamarádit nebude, na to osobně dohlédnu. Musíme ji na to ale opatrně připravit, aby z toho neměla chudinka nějaké trauma," pokračovala Hilda.

„Nevím, nejsem z toho moc chytrý, ale zítra se tam půjdeme podívat, vím kde ten útulek je. Dopis jim dáme přečíst a uvidíme co nám tam na to řeknou," odpověděl Irvin a pokračoval: „A teď zajdi pro Irmu do jejího pokoje, musíme jí to také říct, aby na to byla připravená."

Hilda zaklepala na dveře Irmina pokoje a když se ozvalo: „Pojď dál mamá", otevřela a řekla:

„Irminko miláčku, mohla bys na chvíli do pokoje? Musíme ti s tatínkem něco sdělit.“

„To je to tak důležité?“ zeptala se aniž by zvedla hlavu od knihy.

„Ano Irminko,“ odpověděla Hilda.

„No dobrá tedy mamá, ale prvně si dočtu tady tu kapitolu, protože je strašně napínavá. Musím vědět jak to dopadne, jinak bych to nepřežila. Pak přijdu.“

Když Irma vyslechla všechno co se týče dopisu a co bude následovat, začala ječet: „Ale mamá, papá, já tady u nás nikoho cizího nechci!“

Hilda ji konejšila: „Ale Irmičko, vždyť on tu dole vůbec nebude, on bude bývat v podkroví.“

„Nééé,“ ječela Irma a začala dupat nohama do podlahy, „to není pravda, že bude pořád jenom v podkroví – taky sem bude chodit jíst a bude tudy muset projít do svého pokoje. Já tady v našem domě nikoho takového nechci! Ať si zůstane tam, kde byl až do dneška.“

„Ale noták, Irmo,“ řekl Irvin klidným hlasem, „ není to napořád, bude to jen na chvilku a ještě za to dostaneme peníze. Víš přece jak moc toužíš po tom nádherném piánu, které má pan August vystavené za výlohou, ale momentálně si ho nemůžeme dovolit.“